

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΚΟΜΗ

“Ενας ακόμη χρόνος! Ο καλός άγιος και φέτος, πιστός εις τον θρόνον που τον περιβάλλει καθώς το άκτινωτόν της δημοσίας πίστεως, επαναλαμβάνει, το ένα, το ετήσιον, το αιώνιον ταξίδι της ελπιδοφόρου ανανεώσεως της ζωής.

Εις τους μικρούς, τους άνικάνους ακόμη να δώσουν την καθημερινήν, την άνεον μάχην προς την ζωήν, φέρει το χαμόγελο της ικανοποιήσεως με την μέθοδον του πρωτοχρονιάτικου μποναμά. Εις τους μεγάλους, τους μαχητάς φέρει την ελπίδα, τοποθετημένην πίσω από τα 365 μικρά φυλλάκια του νέου ημερολογίου. Ο λαοφιλής Άγιος χάρις εις την άμετρον καλωσύνην του, εκηρύχθη ο άφέντης του άγώνος της ζωής, τοποθετηθείς εις την πρώτην του έτους, ως ο Μάϊος έτοποθετήθη εις την καρδίαν της Άνοιξης. Είναι ο μόνος Άγιος που δεν λησρεύεται επ’ εκκλησιαίς και όμως κρατεί πλείστον μέρος της Άνθρωπότητος εις μί-

αν αγωνιάδη δλονυκτίαν, γύρω από την φθοροποιόν ελπίδα του κέρδους. Άλλά παρερχομένου του θορύβου των πρώτων έντυλώσεων, ο άνθρωπος αποβάλλει τον έορταστικόν μανδύαν και επαναλαμβάνει τον άχαριν άγωνα της ζωής. Η ελπίς της βελτιώσεως των ανθρώπινων πραγμάτων αποφυλλίζεται κάτω από την άδυσόλητην πνοήν του χρόνου. Ο δύσκολός δρόμος της ζωής αναβαίνεται μετά πολλού κόπου, από τον άσθμαίνοντα αναβάτην. Και εις τον θλιβερόν αυτόν άνήθρονον, δεν είνε μόνον ο εκ του δρόμου κάματος. Άλλά και ο εκ των έτών. Και η προσθήκη ενός έτους, εις την κυρτωμένην ράχην του σημερινού ανθρώπου, δεν είνε μόνον ένα βήμα προς το φυσικόν το αναπόφευκτον τέρας. Είνε μία επιλόνησις του ανθρώπου ητις του μειοί την μαχητικότητα που είνε ίσως το μοναδικόν όπλον των άνισχύρων κατά της παντοδυναμίας της ζωής και του χρόνου.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

ΟΠΩΣ ΚΥΛΑΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

“Επει’ απ’ το ηλιόγεμα πυκνόν το σκοτάδι ξετυλίγονταν ένω σαν τους συλλογισμούς ή σταλαγματιές της βροχής ώχρες πέφτουν πάνω στη γη απ’ τα ουράνια που σ’ αυτά είνε ζωγραφισμένος με της γκριζες και θαμποκίτρινες κηλίδες το δ χιμώνας. “Όλα, έρημα και γυμνωμένα.

Φυσάει άγέρας μα δέ διώχνει τα σύνεφα, σωριάζει άλλα και άλλα και ή σκέψεις θαρειές και αύτες για την παγερή ζωή γύρω μένον σαν της πένθιμες νυχτερίδες με τα σκιαγμένα φτερουγάσματα πλάι στα χαλάσματα, εκεί όπου άνθοσαν πρώτα ρόδα.

Και το σκοτάδι πυκνώνει πλείοτε... ή νύχτα προχωρεί πνίγοντας μέσ’ της δλόμαυρες τρομαχτικές άγκάλες της κάθετι.

Φαντάσματα ταπεινά με σαρκαστικά γέλια μέθης πλανιένται στο πιασμένο σκοτάδι και έλθρθοι γυρνάν οι σύντροφοι του Κάι. Σατανικά πνεύματα Μεφιστόφελε διαβαίνουν άφοβα το βασίλειο της νύχτας σκορπώντας γύρω το βάρος της άπάτης της ψευτιάς τη φρίκη της εϊρωνίας και του έγκλήματος.

Τίγρεις, ύαινες και έλα τα χαμηλόβερα έρπετα του φθόνου γυρεύουν να συντρίψουν να σπαράξουν τους άνικάνους στο κακό μ’ ένα θανατερό άγκάλιασμα.

Και ακούγονται θρήνοι άπελπισμένων που σμίγουν με το κλάψιμο της βροχής και με τους στεναγμούς ψυχών που πονούνε.

Ο χρόνος άργά κυλάει το θαύ και άγνωρο του ρέμμα μεσ’ τη νύχτα και μόνο ή σιωπή του θανάτου που σ’ αυτή είνε χαραγμένες ή πλειό θαθειές σκέψεις μιλει κάπο

τε πλειό ζωντανά για ό,τι στη γη βλέπει.

Άγνή φεγγολιά μέσα στο πιασμένο το σκοτάδι ξεχωρίζει σαν κάποια δλόλευκη συννεφένια όπτασία σέροντας στυφτά της άλυσίδες μιας αναγκαστικής θυσίας άργοδιαβαίνοντας βουβά μ’ δλόθολη ματιά μέσα στον έλοσκοτεινο άγκαθένιο δρόμο. Προχωρεί με το βλέμμα στραμμένο πάνω στην κορφή του θουνού απ’ όπου γλυκό και άνέσπερο το φως μιας καινούργιας μέρας θα φωτίση όλη την πλάσι... “Αφουγκράζεται... και απ’ το απόμακρο βάθος ο άχός μιας καμπάνας ακούγεται μόλις και γλυκόνηχος τούφρες ξετυλιγονται άνάρια και απλώνονται μέσα στη νύχτα σαν να διαλαλούνε το γλυκοχάραγμα.

Θενάνει το ξημέρωμα που φτάνει με τα ώχρορόδινα τριαντάφυλλα που σκορπιούνται στην πλάσι.

“Άργά άργά σά με κόπο ξεδιαλύνουν τα σκοτάδια. Η νύχτα φεύγει για τους πολλούς κάνοντας το πο στην αύγή με τις πρώτες ώχρες άχτίδες του άστρου της ημέρας, μα για τους λίγους ή νύχτα δεν τελειώνει ακόμη γιατί ακόμη δεν έφταξε ή ήλιοχαρά της παρηγορίας και το θείο φως της ελπίδας που θά τους φωτίση σε μια αύγή εδτυχίας και άναστασιού. . . .

Τό 1930 δλόδροσο σκορπίζει χαμόγελα με το γλυκοχάραμα.

31. 12. 929. ΣΕΙΡΙΟΣ.

—o—

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΑΡΓΟΣΧΟΛΙΕΣ

ΤΟ ΚΑΙΡΟ ΕΚΕΙΝΟ

“Ο Άγιος Βασίλειος σήκωσε το χαμηλωμένο μούτρο του, άνέπαφον από το αλέ-

τρι του χρόνου, εστήριξε και τα δυό του χέρια εις την βακτηριαν και τον προσέβλεψεν άτενωός.

—Φίλε μου, με συγχωρείς αλλά μου είσαι άγνωστος.

—Πήτε καλύτερα άγνώριστος, σεβαστέ μου φίλε, και κυριολεκτείτε. Και ο καταστάς «άγνώριστος» έβόηθησε την χαλαράν μνήμην του Άγίου που επί τέλους τον έφερε εις το φωτεινόν διάστημα των σημερινών παραστάσεων.

—Α! είσαι σν εύλογημένε μου!.. θά με κάμης να κλάψω. Τόση μεταβολή!..

—Δεν είνε μόνον ο Χρόνος, όσφ και αν νομίζεται πανδαμάτωρ “Άγιε μου! Είνε πολλά και της ζωής άναιτιότητες.

—Μήπως μετήλθες τέκνον μου τον λαδέμπορον και κατεστράφης από τα σκορτέλαια;

—“Όχι φίλε μου! Διάγω, ως μ’ εγνώρισες. Μεταξύ βιβλίων και όνειροπολήματος, καθώς μια καρδιά 18 έτών, άγήςαστος κατά το σημείον τουτο, αίθεροβάμων, πλέον ή ο Πήγασος των Μοιητών.

—Πρός τι τότε το θλιβερόν τουτο κατάντημα;

—Άγιώτατε. Κατήντησα ως ο Βέρθερος!.. Είμαι δι’ αυτοκτονίαν!..

—Δηλαδή έξ έρωτος; Θα με αναγκάσης να σταυροκοπηθώ και να σ’ έξορκίσω. Διότι, έγω, έμενα πάντοτε με την έντύπωσιν ότι έρωσ απέπτη από την γην, καθώς άλλοτε ή Εύρυνία από την πυράν άγκάλην του Άδου.

Και ο άγιος απ’ ού παρέδωσε μίαν παιδικήν άμαξοστοιχίαν σ’ ένα πισπιρίγιον, πρώμον μηχανικόν που του είχε φάει τ’ αυτία και το γρασμενον τσερβέλο, άνικανον δια τον έλεγχο των τωρινών ανθρώπων, έξηκολούθησε.

—“Α! φίλε μου, εις την ώραίαν εποχήν μας ο Έρωσ υπήρξεν ο τροχός της ζωής. Άνευ αυτού, ή ζωή έπαράπατε καθώς σήμερα οι μεθυσμένοι ή τα τραίνα της Πάσοερ. Ο δέ Μάϊος!.. Ητο φίλε μου ο αυτοκτονίας! Άνεστάτωνε το κοιμισμένο ένστικτον του θανάτου που υπάχει μέσα εις την ψυχήν του ανθρώπου από τον καιρόν που ο πρόπαπος του Σοπε νάουρ του το κατήντησε δευτέραν φύσιν. Τφ καιρφ εκείνη φίλη μου, ο άνθρωπος έτρέφετο με τον έρωτα, ως ο όνος με το γρασίδι, ή αι σημερινά σύζυγοι εκ των θωπειών ιών άρρένων. Οι εκκλησιαστικοί ψαλμοί είνε αληθινόν έρωτικόν έπος. Πιστεύεις ποτέ φίλε μου ότι το Άσμα των Άσμάτων έγράφη δια την εκκλησίαν; Το ένέπνευσεν ή Σουλαμίτης εις τον έρωτοχαρή Σολομώντα, έν ήμέρας έρωτικής παραφοράς. Σήμερα εν τούτοις φίλε μου ήλλαξαν τα πράγματα. Η καρδιά έπίστευσε των ιατρών και δεν είνε παρ άνας μψς που κανονίζει την ζωήν, καθώς την κίνησιν του όρολογίου ή μηχανή. Ο έρωσ διεγράφη από το σύγχρονον Λεξικόν. Τον συναντάς μόνον εις του Έλευθερουδάκι εις σύντομον έρμηνείαν. Ο άνθρωπος έλυσμόνησε ότι είνε ή συνέπεια μιας έρωτικής μίξεως. Και

αυτή ακόμη έστερηθή της άυτότητας που μαζί με την έμπλοκήν των τωμάτων, συνέδεε άλλοτε και τας ψυχάς. Ο στόμαχος ήπλωσε και κατέλαβε τον άνθρωπον, ως άλλοτε ούτος ακολουθών την έπιταγήν του Θεου, κατεκυρίευσε της Γης. Ο έρωσ απέθανε φίλε μου, άνικανος να ζήση έν γειτονία με τον στόμαχον. Έπαθε άπό δηλητηρίασιν. Σν πώς σώξεται;

“Ο άνθρωπος μας προσέβλεψε τον Άγιον διαπορών. Και όταν ο άπαράγραπτος αυτός τύπος του παραπλανωμένου Ιουδαίου, άνηρπά γη από μίαν παιδοθύελλαν που ήξίου δώρα και που όλίγον θα παρέσυρε και τον άπλητισμένον της ζωής, ο άτυχής αυτός άνθρωπος παρηκολούθησε τον άπομακρονό μενον Άγιον άπελπισ και πονών και έκανε τον συλλογισμόν ότι δια να ύψωθής επάνω από τα έγκόσμια, δε είνε πάντοτε άνάγκη να άναφέρσαι εις το καλαντάριον.

MIP.

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

Πόσα διενεμήθησαν.—Τι προσέφεραν τα διάφορα Ταμεία.—Πόσα ο δήμος. Τα γκρομπ των Κυριών και Δεσποινίδων.

Ποία ενήργησαν τον έρανον

“Η ιδέα του έράνου υπέρ των πτωχών έξεκοροτήθη από τον κόσμο. Παρ’ όλην την φτώχειαν που είνε εκδηλος, ο κόσμος προσέφερε με πολλήν ευχαρίστησιν, κατά το ένόν, αλλά το άπόγευμα, όταν ήνοιχθησαν τα κουτιά, έμετρήθησαν 12,200 δρ. που βέβαια είνε μεγάλο πράγμα να εισπραχθούν μέσα σ’ ένα πρωί, σε μια τοσοδούλι πόλι.

Αί κυρία του Συλλόγου, είχαν την οικοκυραμένην ιδέαν της διαγνώσεως του έράνου, αλλά και το Λύκειον μετέσχε αυτού δια των μελών του, όσφ κι αν δεν ήθέλησε να μετάσχη και οθία εις τον έρανον. Διότι πλην του άποτελέσματος του λαϊκού έράνου, εις τουτον συνεισέφερον ο Λήμος Ρεθύμνης δρ. 9,500, το Έφεδικόν ταμείον δρ. 3,000, το Μοναστηριακόν δρ. 3,000, ο Σύλλογος Κυριών δρ. 2,000.

Άλλά και τα γκρομπ φέτο υπήρξαν άπαιτητικά, διασθανθέντα και την προθυμίαν του κόσμου. Διεξήθη δε ευγενική άμιλλα ποία όμως έξ ύλων να έλθη πρώτη, εις τας εισπράξεις. Και όταν άνεκονώθησαν τ’ άποτελέσματα, μια ξανθή δεσποίνης και μια σταράτη Κυρία δια να μεταχειρισθώμεν τον ζωγραφικόν θρον των χαρτοχιτών με συνέλαβον καθ’ έδδν και μου τά έψαλαν εις ήχον έξεψάλμου.

—Νά κάνετε διάψευσι Κυριέ μου. Το κουτι μας ήρθε πρώτο, ή σχεδόν πρώτο. Πώς συμβαίνει να μās άδικήσετε;

—Νά σās άδικήσω έγω; “Ας όψεται ή Κοιτική Έπιθεώρησις έν ήμέρα κρίσεως. Γά μένα, έλεσας, εισθε τα ώραία, τα ζωντανά παραδείγματα του έλέους. Η ιδέα πως ο Χριστός μας θά κινή αισθητή την άνάμνησιν του και σε φτωχά σπία, διαφορετικά άνήμπορα με τον σκεφθόν, με πληροί ένδουσιασμού. Ξαίρετε τι πάη να πη πείνα φίλε μου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

“Η εκκλησία την όποίαν άπην θύναμεν προς την κοινωνίαν τόσον έξ όνόματος της Έκκλησίας όσον και εκ μέρους εκείνων, οι όποιοι έπέδειξαν αξέπαινον ένδιαφέρον και προθυμίαν να προσέλθωσιν εις το Έπισκοπειον και συσχεφθώμεν δια την έξεύρεσιν τρόπου προς άνακούρσιν των πασχόντων μελών αυτης. Ύνα και ταύτα αισθανθώσιν την χαράν την όποίαν έφερον εις τον κόσμο ή ενανθρώπησις του Υιου του έν Ούρανοίς Πατρός, ευρε βαθείαν άπήχσιν εις τας καρδιάς των αι λανθρόπων, τούτου δ’ ένεκα οι φιλόανθρωποι και ευνεεις κυρία και δεσποινίδες, αι όποιοι άπετέλεσαν τους προς συλλογήν των χρηματικών εισφορών όμίλους και οι συνεισενεγόντες μετ’ έξαιρετικού ζήλου και προθυμίας έσπευσαν να άνταποκριθώσιν εις την καλέσασαν αυτοίς φωνήν της κοι στανικής άλληλεγγύης. Καίτοι το ύψηλόν καθήκον της χριστιανικής άλληλεγγύης και της φιλανθρωπίας άσκει άφ’ έαυτου άκαταμάχητον έπιβολήν και γοητείαν επί των ευγενών και χριστιανικών ψυχών, ή επιτέλεσις δ’ αυτού φέρει εις αυτάς την χαράν και την έπιβράβευσιν του Κυρίου, θά ήτο παρόλειψις, εάν δεν έξήρομεν την επιδειχθείσαν προθυμίαν και δεν έξεφράζομεν δημοσία τας θερμάς ευχαριστίας τόσον ήμών όσον και των άξιοτίμων μελών της επί του το Έπιτροπείας προς πάσας και προς πάντας τους φιλανθρώπους της πόλεως. Η εκκλησία ευχεται όπως έχωσι πάντες οιτοι σύντροφοι και φρουρόν έν παντί αυτών έργω την χαρίν του έν τφ οηλαίφ της Βηβλεμέ τεχθέντος Κυρίου και Αυτοκτου ήμών Ιησου Χριστου

Έν Ρεθύμνη τη 25η Δεκεμβρίου 1929
† Ο Ρεθύμνης και Αιλοποτάμου ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Την τραγούδησε με τόσο λυρισμό ο ΚνουτΧάμσον. Αυτό το μωρτύριο της πείνας, δια να έπω κατά τον Θ. Ρεθύμνης το ύποφέρει τόσος κόσμος. Έσείς άφίνετε την ήσυχία του σπιτιού, βγαίνετε στους δρόμους, τείνετε χέρι στους περαστικούς. Το θαρρείτε λίγο; Νά, τώρα που μια διάκριτη ψιχάλα ύγρανε τα μαλιά σας. Μά, ως πέφτει ο ήλιος άπάνω, θαρρείς τη ψιχάλα καθώς διαμαντόπετρα. Η έλεημοσύνη, είνε μια μεγάλη άνακούφισις των άπογοητευμένων της ζωής. Κάτι περισσότερο πιστέψετε μου, από το χειρουργικό μαχαίρι στα σπία.

“Η ξανθή δεσποίνης έκορινε έπαρκείς τας δοθείσας εξηγήσεις και με άφηνε. Και έγω, προς κανοποίησιν της, θά παραθέσω μόνο τα όνόματα των έρανιδων έτσι, άνάκατα, όπως μου έρχονται στη μνήμη, προσπαθώντας να μη μου διαφύγη μονάχα καμιά.

Του έράνου μετέσχεον.

Αί Κυρίαί Λέλα Κόννουπα Γεωργία Ζακάκη, Γαλάτεια Λέρα, Ιωάννα Ν. Παπαδάκη, Γεωργία Χαμαράκη, Δομενίκη Άνδρεάδου, Γεωργία Βλαστού, Μαρία Δεμιτζάκη, Άναστασία Δραγδάκη, Πηνελόπη Μιχαλάκη, Τελέσια Άναγνωστοπούλου, Σεβαστούλα Παντζάρη, Λέλα Σνευάκη, Εύφημία Στραπατσάκη, Δανάη Καφφάτου, Άργυρέα